

μέχρι τῆς 9ης μ. μ. Προτείνομεν ἐπὶ τέλους, ὡς ἐπρωτάθην εἰρωνικῶς εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἐπὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, νὰ δοθῇ ψῆφος συμβουλευτικὴ εἰς τὰ θεωρεῖα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐθυμον μέρος τοῦ ζητήματος, καταληλθότατα ῥιθθὲν ἐν μέσῳ τόσῳ ἀσκητικῶν ἀπόκρεψι, τὰς ὁποίας τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πρωτευούσης διέρχεται. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὅψις τοῦ ζητήματος διόλου εὐθυμος, ὅψις προσθέτουσα τὴν λάμπιν τῆς εἰς τὸ ὅλον τῆς παρalusίας εἰς ἣν περιῆλθε τὸ Κράτος.

Ἀναφερόμεθα καὶ εἰς τὰς τρεῖς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Μεσσηνίων.

Πρώτη ὑπόθεσις. Ἡ τῶν ἐνδιαφερομένων φίλων τοῦ ὑπουργείου, ἡ διατυπωθεῖσα ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφημερίδι, καὶ καθ' ἣν οἱ Μεσσηνιοὶ ἐπέδραμον ὡς ἀντίρροπον τῆς ἀποκλειστικῆς ὑπὸ Ἀθηναίων ἀντιπροσωπεύσεως τῶν θεωρειῶν τῆς Βουλῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεδείχθησαν πολὺ ἀντικουμουνδουρικοί· δέον νὰ τοῖς δοθῇ γειτνιάσις Μεσσηνίων πολὺ κουμουνδουρικῶν.

Δευτέρα ὑπόθεσις. Ὁ κ. Κουμουνδούρος, ἐν ἡ περιπτώσει ἡ Βουλὴ ζητήσῃ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς Εἰδικὸν Δικαστήριον, καταδιώκουσα αὐτὸν ποινικῶς, εἴτε διὰ τὴν ὑποτιθεμένην προδοσίαν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ζητήματι, εἴτε ὡς ἐνεχόμενον αὐτὸν καὶ τὴν σπεῖράν του ἐν τοῖς Θηβαίοις, προτίθεται νὰ ἀντιστῇ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς Βουλῆς ἀποπειρώμενος νὰ διαφύγῃ τοὺς Νόμους τῆς πατρίδος του ἐν ἀνάγκῃ καὶ δι' ἐνόπλου ἐπεμβάσεως ἢ προηγουμένης ἐκφοβίσεως βουλευτῶν ἢ δικαστῶν.

Τρίτη ὑπόθεσις. Ὁ κ. Κουμουνδούρος ἐννοεῖ νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας. Ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην ἐξασφαλίσεως τοῦ τε ἀτόμου καὶ τῆς

περιουσίας αὐτοῦ ἐναντίον τῆς ἐξαγριώσεως τυχόν τοῦ λαοῦ. Οἱ Μεσσηνιοὶ λοιπὸν εἶναι προωρισμένοι νὰ ὑπαρσπισθῶσι τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς τύμβους τῆς Πλατείας τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Καστέλλας.

Ἀλλ' εἴτε ἡ μία, εἴτε ἡ ἄλλη ὑπόθεσις εἶναι ἀληθινή, τὸ γεγονός αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποτελεῖ ἀνωμαλίαν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν. Ἦλθον ἑκατὸν ἄνθρωποι ἐκ Μεσσηνίας, ἀφέντες τοὺς οἴκους καὶ τὰς ἐργασίας των, μὴ ἔχοντες δὲ καμμίαν ἐργασίαν προσωπικὴν νὰ κάμουν ἐνταῦθα. Ἦλθον λοιπὸν ἐδῶ ὡς εἰς παράγων τῆς πολιτείας. Ὁ υἱὸς Κουμουνδούρου μᾶς λέγει ἐν τῷ Λαῷ ὅτι «εἶναι ἄνθρωποι ἀνεξάρτητοι, ἐννοοῦντες τὸ καθήκον των καὶ δυνάμενοι πάντοτε νὰ ἐπιτελῶσιν αὐτά.» Τὸν πιστεύομεν καὶ τῷ συγχάρισμα ὅτι τοιοῦτους ἔχει συμπολίτας· ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει τί εἶναι, ἀφοῦ οὔτε δι' ἐμπόριον ἤλθον, οὔτε ὡς ἐκβράσματα κοινωνικὰ δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν; εἶναι λοιπὸν ὑπάλληλοι; εἶναι πράκτορες; εἶναι ἀστυνομικὰ ὄργανα; εἶναι χωροφυλακῇ; εἶναι δικασταί; εἶναι λαός; εἶναι εἰρηνοδίκαι; εἶναι ἐπιστρατεῖα; Δὲν ἐννοῦμεν διόλου αὐτὰ τοῦ κ. υἱοῦ Κουμουνδούρου: «εἰς οἰκνδήποτε δὲ ἀπόχρωσιν καὶ ἂν ἀνήκουσιν, ἀνήκουσιν ἐκ πεποιθήσεως καὶ αἰσθήματος, εἰθισμένοι νὰ προκινδυνεύωσι πάντοτε ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς τάξεως, κτλ.» Κινδυνεύει λοιπὸν ἡ τάξις καὶ θὰ τὴν ὑπερασπισθῶσιν οἱ ἐπιδραμόντες εἰς Ἀθήνας Μεσσηνιοὶ· κινδυνεύει τὸ δίκαιον καὶ θὰ τὸ ὑπερασπισθῶσιν οἱ ἴδιοι. Ὡστε κατὰ τὸν κ. υἱὸν Κουμουνδούρου οἱ ἀξιότιμοι «μουσαφίριδες» μᾶς εἶναι ὀλίγον Ἀρειοπαγίται καὶ πολὺ χωροφύλακες.

Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ κ. πρωθυπουργός μᾶς περὶ τὰ τέλη τοῦ πολιτικοῦ του βίου πλὴν τῶν ἄλλων ἀνομιῶν του παρσιδᾶναι νέαν ἀταξίαν εἰς τὸν συνταγ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

3.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

(Συνέχεια ὅδε ἀριθ. 219).

Βαίνομεν, βλέπετε, ὀλίγον μαθηματικῶς· παρέχομεν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς διηγήσεως, τόσον ὥστε οἱ ἡμίσεις τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς μισοκατάλαβαν ἤδη τί πρόκειται νὰ γίνῃ. Βεβαίως τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς λογικῆς ἥτις λέγει: «Ὅλοι οἱ λευκοὶ εἶναι χλιαροί. Ὁ Κώστας εἶναι λευκός· καὶ σὺς ἐρωτᾷ ἔπειτα μετὰ μειδιάματος βλακώδους εὐαρεσκείας: ἄρα; διὰ νὰ ἀπαντήσῃτε: ὁ Κώστας εἶναι χλιαρός.

Οὐχ ἦττον ἡ Εὐθαλία καθὼ εἰλικρινῆς ἐξομολογήθη εἰς ἡμᾶς ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκόμα ἡμερῶν καὶ, καθὰ ὑποθέτομεν ἡμεῖς, διὰ τοῦ κατασκοπευτικοῦ συστήματος τοῦ διακρίνοντος τὰς δεσποινίδας καὶ τὰς δεσποίνας, ἐρωτώσας χωρὶς νὰ ὁμιλῶσι, πληροφορουμένας χωρὶς ν' ἀκούωσι, παρατηρούσας χωρὶς νὰ βλέπωσι, ἐρευνώσας χωρὶς οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς των νὰ καμμύωσιν—ὅλα αὐτὰ μὲ πείθουσιν ὅτι ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἔπρεπε νὰ

ἀνατεθῇ εἰς γυναῖκα—εἶχε μάθει σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν κατὰ τοὺς δύο φοιτητᾶς· ἐγνώριζε τὸν χαρακτήρα τοῦ ἐνός, ἐγνώριζε τὸν χαρακτήρα καὶ τοῦ ἄλλου· εἶχε μάθει ὅτι ὁ εἰς ἦτο Πατρινός, υἱὸς ἀρκετὰ πλουσίου σταφιδοκτῆμονος, ἀνεψιὸς πλουσιωτέρου σταφιδεμπόρου, μονογενὴς καὶ μὲ θεῖον ἀκλήρον. Ὁ ἄλλος ἦτο ἐκ Μάνης· ὁ πατήρ του κατῳρῶνε πάντοτε νὰ μένῃ ταμίας ὑπ' οἰκνδήποτε κυβερνήσιν· ἦτο ἄρᾳ γε ἀδάμας τιμίας διαχειρίσεως καὶ διὰ τοῦτο ἔμενε ἀκλόνητος ἀπὸ τῆς θέσεώς του; τότε δὲν ἐξηγεῖται πῶς ὅλον τὸν κανονικὸν μισθὸν του ἐδαπάνᾳ ὁ υἱὸς εἰς τὰς σπουδὰς του, ὁ δὲ πατήρ μὴ ἔχων ἄλλην πρόσδοον ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν ἐξῆ βαλκανιδίων· ὡς διηγηματογράφοι ἀφίνομεν τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ εἰς τὰς πατρικὰς κυβερνήσεις, αἵτινες οὐδένα ὑπάλληλόν των ἀφίνουν ν' ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ του, ἐκ πείνης δηλαδή· παρεργόμεθα τὴν ἐξέτασιν τῶν πηγῶν τοῦ πλούτου αὐτοῦ μετὰ τῆς Εὐθαλίας, ἥτις, ὡς πᾶσαι αἱ γυναῖκες, οὐδέποτε ἀνεζήτει τὴν γενεαλογίαν οὔτε τῶν ἀνδρῶν οὔτε τῶν χρημάτων. Ἀρκεῖ τὰ χρήματα νὰ ἀνταλλάσσωνται μὲ φορέματα, μὲ πῖλους, μὲ μανσῶν, μὲ ἐπανωφόρια καὶ ἄρκεῖ οἱ ἄνδρες νὰ εἶναι οἱ κομισταὶ αὐτῶν τῶν χρημάτων. Καὶ τοὺς ἐβλεπε λοιπὸν ἡ Εὐθαλία τοὺς δύο καὶ τοὺς ἐξανάβλεπε καὶ τοὺς ἐμελέτα καὶ τοὺς ἐγύριζεν ἀπ' ἐδῶ καὶ τοὺς ἐγύριζεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ τοὺς ἀνέκρινε καὶ διέτασσε κατ' οἶκον ἐρευνᾶν καὶ δὲν μπορούσε ἐν τούτοις νὰ

ματικὸν ἡμῶν ὀργανισμὸν, ἀπαξίαν τῆς ὁποίας σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὴν βεβαιότητα, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς συνεπείας. Ἀφίοντες εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μας νὰ φαντασθῶσι τί μέλλει νὰ γίνῃ ἀντὶ τὴν λογικὴν τοῦ ὑπουργείου ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις καὶ δώσῃ ἐντολὴν εἰς τὸν κ. Βουλπιώτην νὰ φέρῃ ἐδῶ τοὺς Εὐρυτῆνας του, εἰς τὸν κ. Γρίβιν τοὺς Ἀκαρνάνας του, εἰς τὸν κ. Ρούκιν τοὺς Λοιδορικιώτας του, ὑπεθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μας ὅτι μὲ τὴν περὶ θεωριῶν θεωρίαν, τὴν ἀναπτυχθεῖσαν προχθὲς ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφημερίδι ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων φίλων τῷ ὑπουργείῳ, ἀρχεται ἀνατέλλουσα καὶ παρ' ἡμῖν κατὰστασις πραγμάτων, ἥς τὸ μεσορράνημα ἔλαμψεν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν μεγάλην γαλλικὴν ἐπανάστασιν. Περῆλθεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀνὰ τὰ χεῖλη πάντων ἐξ ἀμαθείας καὶ ἐκ προλήψεως ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ ἀπεθεοῦτο. Περῆλθεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἐξ ἀναγνώσεως μυθιστορημάτων οἱ μοθηρότεροι κακοῦργοι ὠνομάζοντο ἥρωες· τώρα εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς μελετῶντας τὴν ἱστορίαν ὅχι ὡς μυθιστόρημα ὅτι ὁ μέγας Δεμουλὲν τοῦ Οὐγκώ δὲν ἦτο εἰμὴ μετριώτατος δικηγόρος χωρὶς δίκας· ὁ Δαντὼν ἄλλος ψωροδικηγόρος, ζῶν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ πενθεροῦ του, λεμοναδιέρη τὸ ἐπάγγελμα! καὶ ὁ Μαράτος ἐν κοινωτικὸν νευαγίον, ἀποτυχὼν ὡς συγγραφεὺς, ὡς φιλόσοφος, ὡς φυσικός, ἀποδειχθεὶς ἐπὶ δικαστηρίου ἀγύρτης καὶ καταντήσας, πρὶν ἡ ἐπανάστασις τὸν ὑψώσῃ ἀπαισίως, νὰ γίνῃ κτηνίατρος ἐνὸς κόμητος!

Τί ἐστιγμάτισε διὰ παντὸς τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ γεννήσῃ ἀντὶ ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος, ἀντὶ τῶν χρυσῶν ἀνείρων τοῦ Κοιτωρικοῦ Συμβολαίου τοῦ Ρουσώ, τὰ ὑποδήματα καὶ τοὺς πτερνιστήρας τοῦ Ναπολέοντος, τὰ αἵματα καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς Συμβατικῆς, τὴν κατὰκτησιν τῶν ξένων καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νευρικὴν ταραχὴν ὑφ' ἧς ἔκτοτε μέχρι τῶν τελευ-

ταίων ἡμερῶν πάσχει ἡ Γαλλία; "Ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ νέου πολιτεύματος ἔλαβον μέρος τὰ κτηνώδη πάθη λαοῦ μεθύσαντος ἐκ τῶν δηλητηριωδεστέρων ποτῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπαναστάσεως ἤρχισαν αἱ ἐπιδρομαὶ ληστῶν εἰς τὰ περίξ τῶν Παρισίων. Ὁ πανικός εἶχε διαδοθῇ παντοῦ. Ἦρχοντο καὶ αὐτοί, ὡς οἱ Μεσσήνιοι τοῦ κ. Κουμουνδούρου, νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν τάξιν καὶ τὸ δίκαιον. Τὰ μαζώματα αὐτὰ ἐννοοῦσαν νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Πεντακόσιοι λησταὶ εἶχον λάβει ὀνομασίαν Κυριάρχου ἐξουσίας καὶ περιήρχοντο τὰς ἐπαρχίας δροῦντες καὶ φονεύοντες. Τὸ Παλαιὸν Ροαγιαλ εἶχε καταντήσῃ τὸ φυτώριον ὅλων τῶν ἐξημμένων, τῶν φανατικῶν, τῶν κακούργων, τῶν ἀεργῶν, τῶν χροτοπαικτῶν, τῶν προαγωγῶν. Ἐκεῖ ἐσθίοντο αἱ πόρνοι· ἐκεῖ κατεστάλαξεν ἡ ὑποστάθμη ὅλη τῶν Παρισίων· ἐκεῖ ἐκραυνοβόλουν οἱ ἀπὸ καρέγλας ῥήτορες· ἐκεῖ οἱ πνεύμονες διεῖρηνγύνοντο· ἐκεῖ ὁ Δεμουλὲν ἐφώναζε: Κάτω αἱ ὑπεροχαί. Δὲν ὑποφέρω τὰς ὑπεροχάς. Ἐκεῖ αἱ χειρότεροι πόρνοι. Καὶ ἐκεῖθεν ἐπληροῦντο τὰ ἀκροατήρια τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Καὶ τί ἀκροατήρια! Χειροκροτοῦντα, ἀνευφημοῦντα, γιουχαρίζοντα, ὑβρίζοντα, ἀπειλοῦντα. Ἐὰν δὲν ἦσαν τὰ θεωρεῖα πεπληρωμένα ὑπὸ τοιούτων, καὶ ἐὰν δὲν ἐξήσκουν τόσῃ πίεσιν ἐπὶ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, διότι δὲν περιωρίζοντο μόνον εἰς λόγους, ἀλλ' εἶχον ἐτοιμοὺς ὅλους τοὺς φανούς τῶν Παρισίων ὅπου ἐκρεμοῦσαν πάντα βουλευτὴν τὸν ὅποιον θὰ ὑπωπτεύοντο ὡς προδότην, διότι ἦσαν συνεννοημένοι μὲ τὰς ἐπαρχίας καὶ διὰ τῶν ἐκεῖ ὀργάνων τῶν ἐπέρων πολλὰς ἐν στόματι μαχαίρας οἰκογενεῖας ὀλοκλήρους καὶ διὰ τῶν φλογῶν τῆς καταστροφῆς μέγαλα καὶ ἰδιοκτησίας, τὰ περίφημα Δικαιώματα τοῦ Λαοῦ, τὰ ὅποια διὰ νὰ καθιερώσουν φανταστικὰς ἐλευθερίας ἐπνίξαν τὰς πραγματικὰς, δὲν ἐψηφίζοντο. Εἰς τὰ θεωρεῖα δὲν ἦσαν μόνον ἀνδρομαζώματα, ἀλλὰ καὶ γυναικομαζώματα ὑπὸ

πεισθῇ—εἶναι λέξεις τῆς ἰδίας—ὅτι θὰ ἔβγαίνει τίποτε ἀπὸ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον. Ἐπρολάβομεν νὰ σὰς εἰπώμεν ὅτι ἀδιαφόρει ἡ φίλη μας ἐὰν ὁ νέος τὸν ὅποιον ἐμελλε νὰ λάβῃ εἰς ἐργολαβίαν εἶχε τὴν ιδιότητα ἐραστοῦ ἢ συζύγου· ἤρκει νὰ ὑπῆρχε μία ἐκ τῶν δύο. Λοιπὸν ὁ εἰς τῇ ἐφάνῃ τόσῳ μέχρι λαίμου καὶ ὤτων ἀκόμα βυθισμένος εἰς βεβηλασμούς, ὥστε ἐπέστη πλεόν ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον καὶ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς· δὲν ἦτο δὲ ἡ Εὐθαλία ἥτις θὰ παρενβαινεν ὡς ὀχληρὰ παρένθεσις μεταξὺ δύο ἐραστῶν νὰ χωρίσῃ δύο ἀνθρώπους περιόδους· διότι ἦτο ἀγαθὴ, «καλὸ κορίτσι», καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἄλλως τε δὲ ἐσκέπτετο ὅτι διὰ κόρην ἥτις ἔχει ὠραιότατους καστανούς ὀφθαλμούς, πρόσωπον λευκὸν ἐξ ἐκείνου τοῦ λευκοῦ, ὅπερ εἶναι θερμότερον τοῦ πλεόν ἰσπανικοῦ μελαγχροῖνου, ὄγκον σώματος δροσερωτάτου, μὲ γραμμὰς ἰσχυρὰς διαφανεστάτας ὑπὸ τὴν λευκὴν τοῦ θέρους ἐνδυμασίαν, ἀρθρονίαν γλαφυρὰν εἰς ὅλην τὴν σάρκα, πλοῦτον καλλιτεχνικὸν εἰς τὰ στήθη, εἰς τὴν κόμην χρυσὴν, ἐξαισίαν σωματικὴν εὐκαμψίαν παράγουσαν τόσας ἀγαλματώδεις θέσεις ὅσας καὶ κινήσεις, κομψότατον βάδισμα, φωνὴν μεταλλικὴν, πείραν καὶ γνώσεις μυθιστορικὰς, εὐκόλον, γλυκεῖαν, κάπου ἀστεῖαν συνδιάλεξιν, ὀφθαλμούς παιγνιδιάρικους καὶ ὀφρὺς καστανὰς, ἀνεπισημάντως συναπτομένους ἀνωθεν ῥινὸς ὅχι κατωρῶς ἐλληνικῆς, ἀλλὰ κανονικωτάτης, ἀνοιγομένης εἰς μυκτῆρας ἀπο-

πνέοντας φιληδονίαν καὶ χεῖλη πάντοτε δροσερὰ καὶ κατακκόκκινα, χωρὶς νὰ ὀφείλωσι τὸ πῦρ τῶν εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῆς γλώσσης, εἰς ἐπίμετρον δὲ τούτων τὴν θαυμασίαν ἐκείνην τέχνην τῆς κομψότητος, τὴν περιάπτουσιν εἰς τὴν ἀπλουστεράν ἐνδυμασίαν ἀέρα καὶ ποίησιν τοῦ βαρυτιμωτέρου συρμού—ὅτι διὰ μίαν τοιαύτην κυρίαν, καθὼς ἐξεφράζετο ἡ ἰδία, «ποτὲ ποτὲ δὲν μποροῦσαν νὰ λείψουν ἐρασταί». Ὁ ἄλλος πάλιν, διὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ διακοπὴν σύμμετρον τῶν ὑπολογισμῶν τῆς φίλης μας, οὐδὲ ὡς σύζυγος, οὐδὲ ὡς ἐραστὴς τῇ ἐφάνῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ. Ὡς σύζυγον τὸν ἐξέλαβεν ὡς τύπον προικοθήρα καὶ ἡ Εὐθαλία πλὴν τῶν σωματικῶν καὶ ἡθικῶν θησαυρῶν τῆς πολὺ μικρὰς πράγματι εἶχε νὰ δώσῃ ὡς ἐραστὴν δὲ τὸν πῆρε τὸ μάτι τῆς διὰ πολὺ ἐπικίνδυνον. Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τίνα ιδέαν ἔχουν αἱ γυναῖκες κυρίως περὶ ἐραστῶν μεγαλοσώμων, παραστήματος ἀθλητικοῦ· ἀλλ' ἠξέυρω ἐκ πείρας ὅτι ἡ πλειονότης τῶν δεσποινίδων προσκολλᾶται μάλλον εἰς τοὺς μικροσώμους, τοὺς ἰσχνούς, τοὺς ὀλίγον ἡλίθιους καὶ πολὺ αἰσθηματικούς, τοὺς λεπτοὺς τοὺς τρόπους καὶ λεπτεπιλέπτους εἰς τὴν τοαλέτταν τῶν· τίς οἶδεν ἡ ιδέα ἢ μάλλον ὁ φόβος τῆς παρθενίας τῶν λαμβάνει διαστάσεις φανταστικὰς ἀπέναντι τῶν χονδροκορμῶν, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ κοντός, ὁ πολὺ λεπτός, ὁ πολὺ κομψός πρὸ τῆς τολμηρᾶς γυναικείας νεότητος ἐμφανίζεται ὡς παιδικὸν πυρόβολον, τὸ ὅποιον δύναται νὰ

τὴν διεύθυνσιν τῆς διαδοῆτου ἀρχιπόρνης Theroigne de Méricourt, ἀναμειγνύμενα εἰς τὰς συζητήσεις, διακόπτοντα ῥήτορας, παρουσιάζοντα τοὺς ῥυπαροὺς τῶν γρόνθους ὑπὸ τὴν ῥίνα τῶν ἀντιπροσώπων κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου. Μία ἐξ αὐτῶν ἐφώναζε, ἐνῶ ἠγόρευεν εἰς τῶν προκρίτων τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως: «Τί μωρολογᾷ αὐτός. Κάμετέ τον νὰ σωπάσῃ. Δὲν πρόκειται γι' αὐτὰ ποῦ φλυαρεῖ. Θέλουμε ψωμί, ψωμί!» Αὐταὶ αἱ Ἐρινύες προΐσταντο τῆς εἰς Βερσαλλίας ἐπιδρομῆς, ὅτε αἰχμαλῶτοι Βασιλεὺς, Βασίλισσα καὶ Ἐθνοσυνελεύσεις ἤχθησαν εἰς Παρίσιους. Οἱ συρρετοὶ αὐτοὶ ἔπαυον Βουλευτὰς καὶ ἐξέλεγον ἄλλους· ἠνάγκαζον τοὺς ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ κλήρου νὰ τραπῶσι τὴν ὁδὸν τῆς ἐξορίας· καὶ ἔχυσαν ἐπὶ τῆς Γαλλίας φοβερὸν κατακλυσμὸν κατάρτας ἐξ ἧς πολιτικῶς μέχρι τοῦδε ἀδυνατεῖ νὰ ἀνακύψῃ ἀκόμη.

Παραβάλλετε τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ γαλλικοῦ κοινοβουλίου πρὸς τὴν τοῦ ἀγγλικοῦ, ὅπου εἰς μίαν συνεδριάσιν εἶχε διαταχθῇ ἡ ἐκκένωσις τῶν ἀκροατηρίων, μόνον διότι εἶχε διαφύγει ἀκούσιος τὴν κόμησσαν Γόρδων γέλως.

Ἴδου τί προπαρκασκευάζει καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ δικαίου καὶ τῆς τάξεως τὸ τέκνον τῆς Βουλῆς, ὁ γλυκύτατος πρωθυπουργός μας.

Ὁ Δεμουλὲν ἐννοοῦσε διὰ τῆς συκοφαντίας, διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς ἀπειλῆς, διὰ τοῦ πυρός, διὰ τῆς ἀγχύνης νὰ πραγματοποιῇ τὸ σύνθημά του, νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐδεὶς αὐτοῦ ἀνώτερος. Μήπως ὁ Κουμουνοῦρος διὰ τῶν αὐτῶν μέσων ἐννοεῖ νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ ἰδικόν του σύνθημα: Νὰ μὴν ὑπάρξῃ οὐδεὶς τιμιώτερος αὐτοῦ;

Καλιδάν.

διαχειρισθῶσι, νὰ ἀναφλέξουν, νὰ σημαδεύουν, νὰ παίζουσι χωρὶς νὰ διατρέξουν τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον. Ἐπειτα, τὰς πρώτας ἀκόμα ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων μας φοιτητῶν, παρενέβη λυπηρόν τι ἐπεισόδιον ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὁ Γιάννης μας ἔχασε πολὺ εἰς τὴν ὑπόληψιν τῆς Εὐθαλίας. Ἡ θύρα τῆς κάτω οἰκίας ἔβλεπε πρὸς στενὸν διάδρομον, ἀνοιγόμενον εἰς ὀπίσθιον κήπον ἀνοικτόν καὶ εἰς τὰ δύο πατώματα. Ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ διαδρόμου πλευρᾶς ἡ Εὐθαλία συνέλαβε τὸν Γιάννην πολὺ πρῶτ' ἀποπειρώμενον ν' ἀσπασθῇ παιδίσκην τῆς εἰκοδεσποίνης του, καὶ περ ἀνθισταμένην τὴν πτωχὴν ὅλκις δυνάμεσι. Ἡ παιδίσκη οὔτε πολὺ εὐμορφῇ ἦτο, οὔτε πολὺ καθαρᾷ περιβολῇ. Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ τὴν Εὐθαλίαν νὰ τὸν χαρακτηρήσῃ ὡς πρόστυχον καὶ ἦτο ὀλίγον κοκέτα ἡ Εὐθαλία καὶ ἐσυγχώρει πολὺ δυσκόλως τοὺς προστύχους.

Τί ἀπελπισία! Ὁ εἰς ἐρωτευμένος καὶ ὁ ἄλλος ἐπικίνδυνος καὶ ὀλίγον ἀντιπαθητικός! Ἡ καρδιά τῆς Εὐθαλίας ἔμεινε «εἰς τὰ ἴδια τῆς» καὶ ἐξηκολούθει νὰ λαμβάνῃ τὰς συγκινήσεις τῆς ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς Ὀδοῦ Πατησίων, ὅταν τὰ κύματα τῶν ἀγνώστων νέων ἢ τῶν ἀγνώστων γνωστῶν τὴν ἐπιτύλιζον πότε διὰ βλεμματῶν ὀξέων, πότε διὰ γλυκῶν μειδιαμάτων καὶ κᾶπου κᾶπου ἐκ μέρους τῶν τολμηροτέρων τῇ ἐπιθύρῳ κανὲν λογάκι ἀπὸ τὰ ἀνόητα ἐκεῖ-

ΜΑΣΚΑΡΕΥΘΗΤΕ.

ὦ φίλοι μασκαράδες, ἐμπρός, τί καρτερεῖτε; τὸ τουμπελέκι πάλι μὲ βρόντο ἄς βαρῇ, ὅτους δρόμους, ὅτῃς πλατείας, ὅτῃς γειτονικὰς φανῇται μὲ τρέλλαις, μὲ κουδούνια σὰν πρῶτα ζωηροί. Μιὰ Κυριακὴ ἀκόμα καὶ ἡ Ἀποκριὰ τελειώνει, καὶ δὲν ἔμπορεῖ κανένας τρελλὸς νὰ ξεφαντόνη.

Ὅσοι σὲ θέσι μόνο ὑφόνονται μεγάλη, οἱ Ὑπουργοὶ τοῦ Κράτους, παππάδες, βουλευταὶ, αὐτοὶ μὲς ὅτ' ἐμεθύσι καὶ μὲς ὅτ' ἐκαρναβάλι δὲν εἰμποροῦν μευτσοῦνα νὰ βάλλουνε ποτέ. Μασκαράλικι μόνο σὲ τούτους δὲν ταιριάζει, καὶ ὅμως μασκαράδες ὁ κόσμος τοὺς φωνάζει.

Ἄλλ' ὅποιος συμπολίτης ψηλὴ δὲν ἔχει θέσι, αὐτὸς ἔμπορεῖ, νομίζω, τὸ χρόνο μιὰ φορὰ χωρὶς ντροπὴ καμμία τῇ μούρῃ νὰ φορέσῃ τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεῖνα μεγάλου μασκαρά. Γιὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ λογαριασμὸς δὲν δίνει, ἔμπορεῖ γιὰ λίγη ὥρα καὶ βασιλεὺς νὰ γίνῃ.

Καὶ τότε ποῦ μ' ἰδέαις πολέμου ὅτ' ἐκεφαλὴ φωνάζαμε γιὰ στόλο καὶ προπαρκασκευῇ, καὶ τότε μασκαράδες γινόμεσθε μεγάλοι, καὶ ὅλη ἡ Ἀποκριὰ περνοῦσε παλαβῇ.

Καὶ τώρα ποῦ εἰρήνη ὅτ' ἐκεφαλὴ βασιλεύει, γιὰτι καὶ ἡ καμῆλα αὐτὴ νὰ μὴ χορεύῃ;

Μὰ τοῦτο εἶναι πρᾶγμα ἀλλόκοτο καὶ φρίκη! ἐμπρός λοιπὸν μὲ λύρα, νταούλι καὶ ζουρνᾶ, οὔτε ἡμέρα μίαν χωρὶς μασκαράλικι μὲς ὅτ' ἐκλεινῇ Ἑλλάδα δὲν πρέπει νὰ περνᾷ. Μιὰ Κυριακὴ ἀκόμη μᾶς ἔμεινε τρελλή, καὶ ἔπειτα γιὰ γλέντι μᾶς μένει ἡ Βουλὴ.

Souris.

να, τὰ ἀηδὴ τετριμμένα, τὰ ὅποια ἐκκρίνουν τὰ χεῖλη ὡς ἐκκρίνουν καὶ τὸν σίελον, χωρὶς καμμίαν συνεργασίαν οὔτε τοῦ ἐγκεφάλου, οὔτε αὐτοῦ τοῦ νωτιαίου μυελου.

Καὶ ὅμως ποία δι' αὐτὴν ἐκπληξίς ὅταν μίαν καλοκαιρινὴν μεταμεσημβρίαν, ἐνῶ ἡ μαμὰ τὸν εἶχε πάρει καὶ ἡ Εὐθαλία ἀνεγίνωσκε τοὺς *Βασιλεῖς ἐν Ἐξορία*, ἡ ὑπὸν ἡγετρία μὲ τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν ποδιὰν καὶ χονδρὸν ἔλλειψοειδὲς μειδιάμα ὡς ὠν γαλοπούλας περὶ τὰ χεῖλη, ἔστη συσσειομένη ἀπέναντί τῆς καὶ μὲ αὐθάδειαν τὴν ὁποίαν ἐδανείζετο ἐκ προγενεστέρων τοῦ αὐτοῦ εἰδους ὑπηρεσιῶν τὴν ἐρωτᾷ:

— Τί θὰ μοῦ δώσῃς γι' αὐτὸ ποῦ σοῦ φέρνω;

Ἡ Εὐθαλία δὲν κατελάμβανε τίποτε.

— Μοῦ δίνεις τὸ φουστάνι ἐκεῖνο ποῦ τῶβχαλς δυὼ τρεῖς φορὰς καὶ ἔπειτα δὲν τῶβχαλς πιά γιὰτι δὲν σοῦ ἄρεζε τὸ χρῶμα;

Ἡ Εὐθαλία κᾶτι ἐκατάλαβε τώρα, διότι νομίζομεν ὅτι διεῖδεν ὑπὸ τὴν διαφανῇ λευκὴν ποδιὰν διαγραφόμενον τὸ σχῆμα ἐπιστολῆς.

Ἡ ὑπὸν ἡγετρία, ἥτις εἶχε πεῖραν τῆς ἐλευθεριότητος τῆς μικρᾶς τῆς κυρίας, ὅσην τῆς γλισχρότητος τῆς μεγάλης κυρίας, δὲν ἐπέμενεν εἰς τὴν συνθηκολόγησιν, ἀλλὰ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως.

Εἶναι πάντοτε κᾶτι τι μίαν ἐρωτικὴ ἐπιστολή. Καὶ αὐτὴν διὰ τὴν Εὐθαλίαν δὲν ἦτο τοῦ Γιάννη, ὅστις τῇ

ΜΕΓΑΣ ΓΚΡΑΝ ΧΟΡΟΣ.

Εἰς τὰ Σταμνάδικα.

ὦ! ἐγένετο ἐκεῖ ὁ χαλασμός Κυρίου.

Ὁ ὁμογενὴς κ. Σταμνίδης—διότι ἀφικόμενος ἀπὸ τὰ Σταμνέικα τῆς Σάμου ἀπεκατέστη ἐν Ἀθήναις—εἶδε χορὸν κοστούμε καὶ αὐτὸς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, εἰς τὸ παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀρεῶς μέλαθρον αὐτοῦ, τὸ ἐν τῷ προαστείῳ τῶν Σταμναδίκων κειμένῳ.

Ἡ φασαρία τῶν προετοιμασιῶν τοῦ χοροῦ ἤρξατο δύο ἡμέρας πρὸ αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Σταμνίδου.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ὁ κ. Σταμνίδης εἶχε καὶ Σταμνίδενα, δέσποιναν ἀξιοπρεπεστάτην, ἔχουσιν σχέσεις καὶ μετὰ τῆς Αὐλῆς, καθόσον, δὲν γνωρίζομεν διὰ πόσων σταμνῶν καὶ κανατιῶν κατώρθωσε καὶ αὕτη ν' ἀποκτήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἐργοστασίου τῆς Πτυχιούχου Σταμνάδενα τῆς Αὐλῆς *φτερινοῦται καὶ κανάτια*.

Πρὸς τὴν κ. Σταμνάδενα ὁ κ. Σταμνίδης εἶχε καὶ Σταμνίδιον, υἱὸν δεκαπενταετῆ, ὃν ἐνέδυσσε στολὴν Εὐελπίδου, καθόσον εἶχε βουλὴν καὶ θέλησιν νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον, καὶ τὸν καταστήσῃ μετὰ τινα ἔτη στρατηγόν, πρὸς δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῷ ἔλεγε δὲ μάλιστα ἐνίοτε—ἐννοία σου, παιδί μου, καὶ ποῖός ξέρεῖ ἂν κάμμιά μέρα καὶ σέ, δὲν σέ ὀρίσῃ ὁ Θεὸς νὰ γείνης κἀνένας στρατηγὸς τῆς καταλήψεως τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Γιαννένων—γραμμάτων γὰρ ἄνθρωπος ὁ κ. Σταμνίδης, ὡς καὶ ὁ μέλλων ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ὄνομα καὶ μὴ χωριό.

..

Ἀφοῦ δὲν εἶναι πλέον κακὴ θῆς νὰ ἡνέ τις ὠτακουστής, ἃς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς τί διελέγετο τὸ σεβα-

στὸν ζεύγος τῶν Σταμνιδο-Σταμνίδενας τὴν προτε-
ραίαν τοῦ σχεδιαζομένου μεγάλου γάμον χοροῦ τῶν.

Καὶ ἔλεγεν ὁ κ. Σταμνίδης πρὸς τὴν σύνευνόν του:

— Πρέπει γυναῖκα, ἂν θὰ τὸν κάμωμε, νὰ τὸν κά-
μωμε χωρὶς νὰ συλλογιστοῦμε ἐξοδα.

— Πές μου τὸ νὰ μὴ στὸ 'πῶ καὶ τ' ἀκούσω καὶ
ντραπῶ. Τί λὲς ἄνδρα;..

— Πάει καλὰ. Τώρα θὰ θέλῃς, βέβαια, καὶ κανέναν
κοστούμ φορεσά.

— Νὰ τα δά. Καὶ θέλει ῥώτημα; Ἐγὼ ἔχω σκοπὸ
νὰ γείνω ἀταιγκάνα, ὅχι σὰν ἐκεῖναις ποῦ γίνονται με-
τὰ μεταξωτὰ ἢ φαναριώτισσαις—τρομάρα νὰ τῆς ἔλθῃ,
καὶ ξέρουν αὐταῖς νὰ ντυθοῦν—τσιγκάνα σωστή, ἀλη-
θινή, με κουρέλια, κόσκινα καὶ νὰ ρίχνω μάλιστα καὶ τῆς
τύχαις. Τοῦ λόγου σου δὲ πάλι νὰ φορέσῃς φράκα ποῦ
μπορῇ νὰ δανεισθῇς ἀπὸ τοὺς ὑπνρέτας τῆς ἀγγλικῆς
πρεσβείας—καὶ τί θαρρεῖς καλλίτερα τάχα φοροῦν αὐτοὶ
οἱ μεγάλοι; Ἄν βάνῃς κοντὰ τοὺς τὸν ὑπνρέτη πρὸ
πολὺ θὰ φιγουράρῃ αὐτός. Εἶνε τοῦλάχιστον καὶ μορφο-
νεῖοι, τύφλες νάχουν τ' ἀφεντικά των ἔμπροστὰ σ' αὐτούς.
Τί ἄλλο θέλομε;

— Κουκκιά ἐφαγες, γυναῖκα, καὶ κουκκιά μαρτυρεῖς.
Καὶ πρῶτο πρῶτο, στήν ὀζώπορτα θέλομε νὰ κἀνωμε ἕνα
φερεταῖο, καλυβίτσα γιὰ νὰ μὴ βρέχωνται οἱ ἄνθρωποι
ὅταν ἐγαίνουν πρὸς νεροῦ τῶν, σὰν ἐκεῖνα ποῦ εἶδες
στοῦ Σερπιέρη, στοῦ Ρικάκη, στήν ἀγγλικὴ πρεσβεία
καὶ σὲ τόσα ἄλλα μεγάλα σπίτια, καὶ τί τάχα εἶνε
αὐτοὶ ἔμπροστά μας; Τὸ δικό των τῶχουνε, τὸ δικό μας
τῶχουμε.

— Σωστό. Ἐσχάσες ὅμως καὶ τὴ μουσική. Νὰ πάρω-
με βιολιά εἶνε χυδαῖα πλέον, ὥστε θέλομε εὐρωπαϊκά
ὄργανα.

— Βέβαια, βέβαια. Ἄκου ἐκεῖ λόγια, θὰ πάρωμε
ἕνα μαντολίνο, ἕνα κιθάρα, ἕνα φλάουτο, ἕνα...

ἐφάνη ὡς ἐξαντλῶν ὅλην τὴν καρδίαν του ἐπὶ τὰς πα-
ρεῖας καὶ κάποτε τὰς κνήμας τῆς πρώτης τυχούσης χον-
δροκαμωμένης παιδίσκης. Ἀνάξιός νὰ ὁσφρανθῇ τὸ ἄ-
ρωμα ἐνὸς παρθενικοῦ ἀσπασμοῦ, ἀδιάφορον ἂν ὁ παρθε-
νικός αὐτὸς ἀσπασμός ὁμοιάζει τριαντάφυλλον ἐν βαθεῖ
χειμῶνι, τὸ ὅποιον διὰ τὸ σπάνιον περνᾷ ἀπὸ χέρι εἰς
χέρι διὰ νὰ τὸ μυρισθοῦν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τοῦ Θεα-
γένους.

Περίεργον! Ἡ Εὐθαλία, ἥτις εἰς τὰς φίλας τῆς πάν-
τοτε ἐκαυχᾶτο ὅτι μαντεύει τὰς φυσιογνωμίας, τὴν φο-
ρὰν αὐτὴν ἠπατήθη. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἐρωτευμένος. Ἡ
καρδιά του ἦτο ἀνυποθήκευτος καὶ ἠδύνατο αὐτὴ νὰ βάλῃ
τὴν πρώτην ὑπόθηκην. Ἐὰν ἔπρεπε νὰ πιστεῦσῃ τὰ
λεγόμενα τῆς ἐπιστολῆς ἦτο καρδιά παρθένου. Καὶ ὡ-
νειροπόλει ἡ Εὐθαλία καρδίαν παρθένου. Εἶχαν ἰδέας ῥι-
ζοσπαστικῆς. «Ἄν με ἄφιναν ἐλευθέρην, ἔλεγε πρὸς φίλας
τῆς, ποτὲ δὲν θάπαιρνα ἄνδρα ποῦ ἔχει φιλήσει ἄλλην γυ-
ναῖκα». Καὶ αἱ φίλαι τῆς αἱ ὅποιαι ἐγνώριζον ὅτι με-
τεῖχον ὀλίγης ἀγυρτίας οἱ λόγοι τῆς: «Εἴ τότε νὰ πάρ-
ῃς ἕνα μωρὸ γιὰ ἄνδρα, ν' ἀρχίσῃς νὰ τὸ βυζαίνῃς, τῇ
ἀπῆντων. Καὶ ὅμως ἡ ἀντίληψις τῆς ἀνδρικῆς παρθε-
νίας τὴν ἐσκανδαλίζε φοβερά. Πολλάκις τὴν συνελά-
βομεν σφίγγουσιν τόσῳ σπασμωδικῶς μικρὸν παιδίον
ὀκταετὲς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὥστε ἐὰν δὲν ἐφοβοῦ-
μεθα τὸ γελοῖον τοῦ νὰ ἔχωμεν ἀντερραστὴν ὀκταετῆ
κύριον, θὰ ἐπετρέπομεν εἰς τὴν καρδίαν μας νὰ ζηλοτυ-

πήσῃ δι' ἐκεῖνα τὰ φιλήματα τὰ ὅποια παρβαλλόμενα
πρὸς ὅσα θὰ ἐλαμβάνομεν ἡμεῖς—διὰ νὰ μὴν εἰπώμεν
πρὸς ὅσα ἐλάβομεν—ὁμοιάζον ψάκια σπαρταριστὰ ἐκ
παρὰλλήλου πρὸς μαρινάτα. Ἐὰν τὴν φίλην μας τὴν
παρουσιάζομεν ὀλίγον ἐλευθεριάζουσιν, βεβαιωθῇτε ὅτι
κατὰ μέγα μέρος τὸ τοιοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς περὶ γυ-
ναικείας καὶ ἀνδρικῆς παρθενίας ἰδέας τῆς. Πολλάκις
κτυποῦσα τὴν χεῖρα νευρικῶς ἐπὶ τοῦ τραπέζιου, ὅπου
εἰργάζετο, ἔλεγεν εἰς τὰς ἐπιστηθίας τῆς φίλας μετὰ
πάθους καὶ πείσματος: «Μὰ γιατί εἰς ἐκείνους νὰ ἐπι-
τρέπωνται τὰ πάντα πρὶν μᾶς νυμφευθοῦν, εἰς ἡμᾶς δὲ
νὰ μὴ συγχωροῦν ποτὲ ἕνα φίλημα πρὸ τοῦ γάμου;»
Καὶ ἤρχιζε τότε λεπτομερῆς ἐρευνὰ ἐκ μέρους τῶν ἀπει-
ρωτέρων πρὸς τὰς μάλλον ἐμπεριους περὶ τοῦ πῶς περ-
νοῦνε οἱ νέοι πρὶν συνάψωσι γάμον, καὶ πῶς δὲν ὑπάρ-
χει παρθενία μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ Εὐθαλία τότε
ἐγένετο ὁ δικηγόρος τῆς γυναικὸς καὶ ἐζωγράφει διὰ τῶν
μᾶλλον ἐπιδεικτικῶν χρωμάτων τὰ ὄργανα, ὡς τὰ ὠνό-
μαζε, τῶν νέων.

Ὁ Θεαγένης ἦτο καλλιτέχνης εἰς τὰς ἐπιστολάς.
ἠδύνατο νὰ γράψῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἐπιτυχίας
καὶ τέχνης ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. ἠ-
δύνατο νὰ παρουσιασθῇ κομψός, σεμνός, δειλός, παρά-
φορος, ποιητής, ἐκκαλός, μανιώδης, ἀστεῖος, ἀρελής,
σοδαρός, διπλωμάτης, καὶ ἐν γένει νὰ δώσῃ εἰς τὸ ὕψος
τοῦ ὅλας τὰς ποικιλιὰς τῆς μουσικῆς τοῦ ἐρωτοῦ.

— Καλὲ τί τὰ θέλεις ὅλα αὐτὰ, δὲν πέρνομε μία λα-
τέρα που κάνει γιὰ χίλια ὄργανα καὶ μοιάζει καὶ σὰ
φορτεπιάνο.

— Φτοῦ σου, γυναῖκα, ὅλα τὰ θυμάσε, καλὰ λές.
Ἄ ἓνα ἄλλο ἀκόμη. Ἐκείνη τὴν κρεββατοκάμαρά μας
θὰ τὴν κάνουμε ταμπλότ γιὰ τὰ φαγώσιμα· ἔφεραν καὶ τι
λουκάνικα Βολιώτικα, ποῦ εἶνε νὰ τρῶς καὶ νὰ γλύφης
καὶ τὰ δάκτυλά σου...

— Ἀπάνω στὰ λουκάνικα σὲ κόφτω. Κύταξε νὰ πᾶς
νὰ πάρης τίποτε ψιλὰ, τσοσδάκια, χοντρά, ποῦ νὰ χορ-
ταίνῃς κάθε ἄνθρωπος στὴ καθισιά του.

— Ὡ βέβαια βέβαια, ἀκου ἐκεῖ λόγια. Ὅσο γιὰ
κρασί πέρνομε λίγο μαῦρο ἀπὸ τὰ καίκια καὶ τὸ μπο-
τιλιάρομε—ὁ μπακάλης ἔχει μπόλικες στῆς μύστρες
του μποτιλιαῖς καὶ δανειζόμεθα. — Ἀκόμη θέλομε καὶ
ἓνα ἄλλο. Τὸ κρεββάτι μας νὰ τὸ πᾶμε μέσα στὴν ἀ-
ποθήκη, ἀφοῦ σηκώσαμε τὰ ξύλα. Ξέρεις, κατὰ τὴν
συνήθειαν τῶν μεγάλων σπιτιῶν, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ
καὶ μιὰ ἰδιαίτερη κάμαρα, ὡς περ δίκη παραθάλαμος—
δὲν τὰ ξέρεις σὺ αὐτὰ—γιὰ κάθε ὑπόθεσι.

— Κατάλαβα. Θέλομε ὅμως καὶ τσιγαριστήριον, ἐκεῖ
ποῦ θὰ πιζίζουν κοτσίνα, τριανταένα, πλακάκια.

— Αἱ νὰ, ἔχομε τὴ κουζίνα. Βάζομε ἓνα δυὸ πάγκους
καὶ τελειώνει ἡ φέστα. Πάει κι' αὐτὴ ἡ σκουτοῦρα. Γιὰ
νὰ σοῦ πῶ ἀλήθεια, τὸ στάβλο ποῦ ἔχομε τὸ γάδρα δὲν
μποροῦμε νὰ τὸν χρησιμοποιήσωμε.

— Ὅριστε λόγια! Καὶ ποῦ θὰ βάλωμε τὸ ζῶ; Θάλ-
θουν τ' ἄγρια νὰ βγάλουν τὰ ἡμερα. Κάνε δουλειά σου.
Δὲν ξέρω ποιὸς τόκαμε αὐτὸ νὰ τὸ κάνωμε κ' ἡμεῖς;
Ἀκουσες ὁ Σερπιέρης ν' ἀδείαση τὸν στάβλό του καὶ νὰ
βγάλῃ στὸ δρόμο τ' ἄλογά του γιὰ νὰ μπᾶσῃ τοὺς προ-
σκαλεσμένους. Αὐτὰ δὲν γίνονται.

— Ἄς ἦνε. Τώρα θέλομε καὶ προσκλητήρια. Ἐχω ἓνα
φίλο πιστὴ ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ τυπώσῃ χάρισμα.

Εἶνε, βλέπεις καὶ αὐτὰ ἀναγκαῖα. Βρὲ ποῦ μᾶς κατήν-
τησαν οἱ φαναριῶτες.

— Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη! Ἔλα τώρα νὰ ἰδοῦμε καὶ
ποιοὺς θὰ προσκαλέσωμε. Καὶ πρῶτο. Τὸν κουμπάρο μας
Κρουκούκη ἀπὸ τὰ Πυνακωτὰ, τὴν κυρὰ Ὅρσα ἀπὸ τὸ
Βαρθακονῆσι, ἔχει ὁμορφὴ κόρη καὶ θὰ κάμῃ φυγοῦρα,
τὴ Ξεβγαλμένη, ἀπὸ τὴ Πλάκα, ἐκείνη τὴ θεριογυναῖκα
ποῦ κάνει γιὰ δέκα ἄνδρας, τὸν κύρ Ταμτατοῦλα, γλεν-
τσὲς ἄνθρωπος, ἔχει καὶ κάρρο καὶ μπορεῖ νὰ φέρῃ μ'
αὐτὸ τὴ φαμίλια του μὲ πιὸ ἐπιστημότητα, τὸν κύρ Κο-
ρόϊδο μὲ τὴ χήρα ἀδελφὴ του ἀπὸ τὴ συνοικία τοῦ Σι-
δηροδρόμου—εἶδες νειάτα πάλι αὐτὴ; Νὰ μὴ θέλῃ νὰ
γεράσῃ τόσα χρόνια. Ἄν καλὰ, ἄς μὴ τὰ λέμε. Τὴν
κυρὰ δασκάλα Φανιώ, ποῦ πῆρε τὰ περίσου τὸ δίπλωμά
της ἀπὸ τῆς ἐταιρίας τὸ σχολεῖο, —ξέρει καὶ τραγουδεῖ
ὡμορφα καὶ τὸ Ὅρσανδ καὶ τὴ Βοσκοπούλα, τὸν κύρ
Μπαμπούλα, τὸν φοιτητὴ, ποῦ μπορεῖ νὰ κάνει στολι-
σμὸ στὴ συναναστροφή.

Ἐν συντομίᾳ τὰ πάντα ἐλέχθησαν, τὰ πάντα ἀπεφα-
σίσθησαν καὶ τὰ πάντα παρεσκευάσθησαν ὑπὸ τῶν Στα-
μναδινοσταμνίδων.

* *

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ γκαρὼν μεγάλου χοροῦ καὶ τὸ
σπίτι τοῦ κ. Σταμνίδου ἦτο ἀνάστατον. Ἡ γειτόνισ-
σες ἐκουτουλοῦσαν καρέκλες, καρεκλιά καὶ τραπέζια, ὁ
μπακάλης τυρὶ, μποτιλιαῖς, ἄλλοι φροῦτα, ἄλλοι κόν-
δρα, ἄλλοι μαχαιροπίρουνα καὶ ἄλλοι ἄλλα ποικίλα καὶ
διάφορα.

Καὶ ἔλεγε ὁ κ. Σταμνίδης εἰς τὴν κ. Στάμνενα βλέ-
πων ὅλα αὐτὰ.

— Σὰν ντροπῆς δὲν σοῦ φαίνεται, γυναῖκα, νὰ κά-
νωμε λοῦσο μὲ ξένα πράγματα;

Καὶ ἡ κ. Στάμνενα:

Εἰς τὴν πρὸς τὴν Εὐθαλίαν ἔδωκεν χαρακτηριστικὰ παιδικώ-
τατον ἐμύριζεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη γάλα· ἦτο ῥοδοκ-
κόκκινη ὡς παρειὰ παιδίου· ζωηρὰ ὡς χρῶμα κερασίου·
μαλακὴ ὡς χνοὺς ῥοδακίνου· ἡδονικὴ ὡς ῥῶγα σταφυλῆς·
διηθησμένη ἀπὸ πᾶνω ἕως κάτω καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου
σαφὲς, καθαρὰ καὶ ἀφελές. Δὲν ἦτο ὅλη αἰσθημα, ἀλλὰ
καὶ ὀλίγον παιγνίδι· καὶ τοῦτο ἦν τὸ δαιμονίζον τὴν
Εὐθαλίαν. Ὅταν τὸ πρῶν ἐξύπνησεν ὠραιότερα παρ' ἄλ-
λοτε, ὥστε διὰ νὰ τὴν ζωγραφίσῃ τις ἐχρειάζετο τὴν πυ-
ξίδα τοῦ Ρουμπάνς, τὰ χρώματα τῶν ῥόδων του διακε-
χυμένα ἐπάνω εἰς γάλα, ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς
τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἐφίλησε σπασμωδικὰ καὶ τὴν ἀνεγί-
νωσκεν ἀπλήστως. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εὗρισκετο εἰς τὸ
πρῶτον αὐτῆς τέταρτον, κατὰ τὰς φάσεις τὰς ὁποίας
περιέγραψεν ὁ Μυσσέ:

Quelle charmante place elle occupe longtemps!

D'abord auprès du coeur, ensuite à la ceinture!

La poche vient après, le tiroir vient enfin.

Mais comme on la promène, en traineaux, en voitures,

Comme on la mène au bal! que de fois en chemin,

Dans le fond de la poche on la presse, on la serre!

Ἐγνωρίσθητε τώρα νομίζομεν ἀρκετὰ καλὰ μὲ τὴν
Εὐθαλίαν· καὶ χωρὶς νὰ σᾶς εἰπωμέν τι, φαντάζεσθε μό-

νοι ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς της ὅταν καὶ δευτέραν ἐπι-
στολὴν—τοῦ Γιάννη—ἡ αὐτὴ παιδίσκη τὴ διωλίσθησε
εἰς τὴν τσέπην της μίαν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον.

Ἡ πρώτη τῆς κινήσις ἦτο νὰ τὴν πετάξῃ, ἀφοῦ εἶδεν
ὅτι δὲν ἦτο ἡ ὑπογραφή τοῦ Θεαγένους καὶ ἦτο ἐπί-
σης ἐρωτικὴ. Ἀλλ' εἶχε κάμει τὸ λάθος νὰ τὴν πετάξῃ
πρὶν τὴν ἀναγνώσῃ καὶ ἦτο δυστυχῶς γενους θηλυκοῦ...

Τῇ ἐπαύριον ἡ Εὐθαλία ἦτο σκεπτικὴ ἀλλ' ὄχι καὶ
μελαγχολικὴ· σκεπτικὴ διὰ τὴν πολλὴν της εὐτυχίαν.
Εἶδεν ἄνθρωπον τὴν προτεραίαν μὲ ὀλίγας μόνον χιλιά-
δας δραχμῶν καὶ τὴν ἐπαύριον μὲ διακοσίας· ἐκεῖνο τὸ
ἄφροντι, τὸ ἀνέφελον τοῦ μετώπου, τὸ στίλβον τοῦ προ-
σώπου χάνεται· ἡ σκέψις—ὁ σκόληξ—εἰσέδυσεν καὶ ἀρ-
χιζει νὰ κτίξῃ φωλεάν. Ἡ πτωχὴ Εὐθαλία ἐφαντάζετο
ἐαυτὴν ἑκατομμυριοῦχον· ἀλλ' ἦτο ἑκατομμυριοῦχος ὡς
ὁ ἔχων γραμματῖα λαχείου καὶ κερδίζων τὸν πρῶτον ἀ-
ριθμὸν κατὰ φαντασίαν.

Οἱ δύο φίλοι πειραχθέντες ὑπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀδια-
φορίας της ἐνεπνεύσθησαν νὰ συνωμοτήσουν ἐναντίον τῆς
καρδιάς της. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαβολικῶν των σκέ-
ψεων ἦτο νὰ τῆς γράψουν καὶ οἱ δύο ἐρωτικὰς ἐπιστο-
λὰς καὶ νὰ περιμένωσι τὸ ἀποτέλεσμα. Κατ' ἀρχὰς ἐ-
πρόκειτο ὁ καθεὶς νὰ γράψῃ τὴν ἰδικήν του. Ἀλλ' ὁ
Θεαγένης δὲν εἶχε καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐ-
πιστολογραφικὴν δεξιότητα τοῦ Γιάννη· ἐγνωρίζε τὸ
ἔηρόν του ὕψος· ἦτο ἰδίως βέβαιος ὅτι ὅσον δήποτε καὶ

— Κάνε δουλειά σου. Στὸ παλάτι σάματις δὲν δα-
νείζονται μὲ 'νοῖκι σὲ κάθε χορὸ τόσα ἐπιπλά, ἢ θαρρεῖς
πῶς τὸ παλάτι εἶνε ἐπιπλάδικο ὥστε νὰ ἔχη τόσα καθί-
σματὰ γιὰ χίλιους ἀνθρώπους; Τὸ ἴδιο εἶνε καὶ σὲ
μᾶς. Ἄν καλοξέρης μάλιστὰ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε
ὁ Ὁθωνας, τὰ βελούδια δὲν τᾶλλαξαν ἀκόμη ἀπὸ τῆς
πολιθρόνης τῆς μεγάλης σάλας. Δὲν πᾶς νὰ δῆς. Πάλι
πιὸ καλὰ ἔχομε μεῖς, μὲ τὴν κατάστασή μας.

*
**

Ἦλθε καὶ ἡ νύξ.

Ἐνα φανάρι χάρτινο ἐκόσμει τὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ
τοῦ κ. Σταμνίδου καὶ μεγάλη ρετσίνα, ὡς ἡλεκτρικὸν
φῶς, κατεφώτιζε τὴν περιοχὴν αὐτοῦ.

Ἐνωρὶς ἔνωρὶς ἤρξαντο προσερχόμενοι οἱ κεκλημένοι.
Καὶ πρῶτος ἀφίκετο ὁ κουμπάρος τῶν ἀπὸ τὰ Πινκα-
τὰ σύρων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν δυὸ παιδιὰ,—τὸ βα-
φτισμιὸ τοῦ κ. Σταμνίδου καὶ τ' ἀνύψι του. Μετ' αὐ-
τὸν κατέφθασε ἡ κ. Ξεβγαλμένη, βαδίζουσα ἀπὸ τὰ γόν-
δρα τὰ πολλὰ σὰν βατσέλο, σὰν ἐλέφας καὶ ἔλεγε βλέ-
πουσα αὐτὴν ἡ κυρὰ Στάμνενα στὸν σύζυγόν της:

— Γιὰ δὲς της. Κάθε της μποῦτι λὲς κεῖνε βουβα-
λίσο· δὲν ἔχουν σηκωμό.

Ἀφίκετο εἶτα ἡ κ. Ὁρσα, ἀπὸ τὸ Βαρθκονῆσι, στὸ
γάδαρο καθβάλα,—ἤρχετο βλέπετε ἡ γυναῖκα ἀπὸ μιᾶς
ῥας δρόμο,—μὲ τὴν κόρη της Μαριγούλα,—δεκαεξέ-
χρονῶ κορίτσι,—κόκκινο κόκκινο καὶ παχουλὸ, μὲ μιὰ
πλακωτὴ μύτη διχὰ χωρίζομένην, καὶ ὁ γλεντζὺς κ.
Ταμτατούλας, ἀπὸ μακρὰν κραυγάζων:

— Γειά σου Σταμνίδη μὲ τὴ Στάμνενα. Νὰ ζήσετε,
βάλτε φωτιά στὴ ρετσίνα ν' ἀνάψῃ καὶ 'κεῖνη πούχω μέ-
σα καὶ μεῖ καίει.

Κατόπιν τούτου ἤρχετο καμαρωτὸς ὁ Ντουρῆς, μου-
λάρι Κυπριώτικο, σύρων τὸ κάρρο του, οὐ ἐπέβαιναν ἡ

γυναῖκά του σὺν τέκνοις καὶ γειτόνισσαις. Ἦτο τίγκκα.
Μετὰ τοῦτον ἐπεφάνη καὶ ὁ κύρ Κορούδας ἀπὸ τῆ συνοι-
κία τοῦ Σιδηροδρόμου φέρων ἀλλαμπρατσέα τὴν ἀδελφὴν
του Γαρουφαλιά, σαρανταπεντάρᾳ γυναῖκα, μὲ βαμμένα
μαλλιά, μὲ μιὰ ἐλῆλ στὸ μάγουλο, κοκκινάδι στ' ἀχεί-
λη καὶ μὲ γόβες καραμάντουλο. Τελευταία ἀφίκετο ἡ
νεάνις κυρὰ δασκάλα Φανίτσα καὶ κατόπιν αὐτῆς ὁ φοι-
τητῆς Μπαμπούλας, μὲ κίτρινο λαίμοδέτη, γλανσὲ γάν-
τια καὶ σῆλι στὸ λαϊμὸ περασμένο ὡς ταινία τοῦ μεγα-
λοσταύρου. Ἦσαν καὶ ἄλλοι παρᾶσιτοι καὶ ἄκλητοι,
οὓς δὲν ἐγνωρίσαμεν.

Ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἦτο εἰς περιβολάρης τῆς Κολοκυ-
θοῦς, ὅστις ἔλεγεν ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς τοιοῦτος, μὲ φρά-
κο, καὶ εἰς τὸν χορὸ τοῦ κ. Ρικᾶκη, κατὰ χάριν.

*
**

Ὁ χορὸς ἤρξατο διὰ τῶν ἀκολουθῶν διαλόγων.

Ὁ κ. Ταμπατούλας πρὸς τὸν σπιτονοικοκύρην.

— Αἱ τί καθόμαστε; Κρασί, κύρ Σταμνίδη, ἔτσι θὰ
μᾶς περάσῃ; Ποῦ ἔχεις τὸν ἐστιατόριόν σου. Σηκωθῆτε
παιδιὰ, τὸ σπίτι εἶνε δικό μας. Τικέτα ἐδῶ δὲν ἔχει σὰν
τὰ μεγάλα σπίτια τῆς Ἀθήνας.

Καὶ ἀπαντᾷ ἡ κ. Στάμνενα θυμωμένη πως:

— Μὲ συμπαθεῖο. Μπρὸς τ' ἀρχοντικὸ μου ἐγὼ χ....
ὅλα τὰ μεγάλα σπίτια τῆς Ἀθήνας. Οἱ κλέφτες! Ἀπὸ
μᾶς καὶ μᾶς ἔγιναν πλούσιοι αὐτοὶ οἱ Τσιγκροὶ καὶ Σε-
πιέριδες, οἱ ξεβράκωτοι. Χαρὰ στὸ λόγο. Κολοῖος καὶ
κολοῖος καὶ ἀπὸ ἑνα βραῖλι. Ἄν ἤμαστε φτωχοὶ, ἔχομε
ὅμως τὸ κούτελό μας παστρικά.

— Γειά σου, Στάμνενα, ἀναβοᾷ τότε ὁ Ταμτατούλας,
νὰ μοῦ ζήσης αὐτὸ τὸ ζαχαρένιο στόμα θέλει φίλημα....

Κερνάτε, παιδιὰ, ἐβίβα παιδιὰ...

Μὰ φέρε μας κρασί, βρὲ Σκουλούδη Σταμνίδη, Σίνα,

ἂν ὑπεκρίνετο πλατωνισμόν, πάντοτε θὰ τοῦ διέφευγον
φράσεις δι' ὧν θὰ ἐκεντᾶτο ὄχι ἡ καρδιά, ἀλλ' ἡ ἐπιδερ-
μὶς τῆς Εὐθαλίας· ὠνόμαζε μάλιστὰ ἀστεϊζόμενος τὸ
ῥος τοῦ ἐρεθιστικόν· ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀναμφι-
βόλως θὰ ἐπροδίδετο, καὶ ἡ συνωμοσία θ' ἀπετύγχανε
τοῦ σκοποῦ της. Ἀπητῆτο πρὸς τοιοῦτο σατανικὸν
σχέδιον ἡ λεπτὴ χεὶρ τοῦ Θεαγένους ἀναλαβόντος
νὰ γράψῃ καὶ τὰς δύο. Εἰς τὴν μίαν, τὴν ἰδικήν του,
ἐνέχυσε τόσην παιδικότητα, ὥστε νὰ πιστευθῇ ἡ καρδιά
του παρθένον δάσος εἰς ὃ καμμία θήλεια ὑλοτόμος δὲν
ἐξύλευσεν, ὅχι πλέον τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, ἀλλ' οὐδὲ
κυανόλευκον ἀνεμώνην, οὐδὲ τὴν νύμφην τοῦ Βαλαωρίτου
κυκλαμινᾶν. Εἰς τὴν ἄλλην ἤναψε τόσον πῦρ, ὥστε ἡ
ἐπιστολὴ ἔκαυσε τοὺς δακτύλους τῆς Εὐθαλίας καὶ τώ-
ρα ἐξηγοῦμεν διατὶ κατὰ πρῶτον τὴν ἐπέταξεν, ὅπως
πετᾷ τις κᾶτι τι ὅπερ δὲν ὑποπτεύεται καῖον. Ὁ
γράφων παρουσιάζετο ὑπὸ τὰ πτερὰ, τὸ ξιφίδιον, τὰς
χειρίδας καὶ τὸ ἀνεμνέον τοῦ Δὸν Ζουὰν ἦθος. Ἦγά-
πησεν, ἀγαπᾷ καὶ θ' ἀγαπήσῃ. Καὶ εἶχε μὲν ἡ Εὐθα-
λία τὴν μεγάλην αὐτῆς ιδέαν, τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀν-
δρικῆς παρθενίας, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὴ ὡς πᾶσα μεγά-
λη ιδέα. Ὀνειρον μεθυστικόν, μεμακρυσμένον εἰς τοὺς
ἀπωτάτους τοῦ κυανοῦ ὀρίζοντας· ἐνόμιζεν ὅτι μίαν ἡμέ-
ρα ἡδύνατο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ ὥφειλε
νὰ πλεύσῃ τόσην ἐρωτικὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὸν πλοῦν
τούτον ἐδεῖτο ἐμπείρου κωπηλάτου· ὁ ῥωμαλέος αὐτός

κωπηλάτης, ὅστις ἡδύνατο νὰ τὴν λικνίσῃ ἐντὸς ἐνετι-
κῆς γόνδολας ὑπὸ σελήνην καὶ ἥσμα, ἦτο ὁ Γιάννης. Ἄν
εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ἡ ψυχὴ τῆς ἐλικνίσθη ἐντὸς
ῥοδοχρύσου ἐρωτικῆς νεφέλης, εἰς τὴν δευτέραν τὰ χεῖλη
τῆς ἔσχασαν ὑπὸ ῥίγος ἀγάπης· καὶ ἂν ὁ ἔρως εἶναι να-
νούρισμα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη εἶναι σπασμός καὶ ὁ τελευταῖος
καταβάλλει, συντρίβει, ἐνῶ τὸ νανούρισμα τὸ πολὺ χα-
λαρώνει, ἐκθλύνει. Ἡ Εὐθαλία δὲν κατεβλήθη ὥστε νὰ
μὴν ἀντιλαμβάνηται τί πράττει· ἡ ιδέα ὅτι ὁ Γιάννης
παίζει μὲ τοὺς ἔρωτας δὲν τὴν ἀπῆλπιζε· διότι τότε ὁ
τύπος τοῦ Δὸν Ζουὰν θὰ ἦτο ἀπίθανος. Εἴτε ἐξ ἐγωῖ-
σμοῦ, εἴτε ἐκ κουφότητος, ἔκαστον θῆμα τοιούτων, ὡς ὁ
Δὸν Ζουὰν, κατακτητῶν, νομίζει ὅτι αὐτὴ θὰ αἰχμαλω-
τίσῃ τὴν ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθους πετώσαν αὐτὴν χρυσαλ-
λίδα καὶ συγκεντροῦσα ἐν ἑαυτῇ ὅλον τὸ βλύζον ἄρωμα
θὰ τὴν καρφώσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας της. Ἡ Εὐθαλία δὲν
ἡδύνατο νὰ εἶναι ἀνωτέρα τοιούτου ἐγωῖσμοῦ ἢ τοιαύ-
της κουφότητος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Μουδρὸς.